

A közelmúlt napok eseményei

A román megszállás

Drágán fizette meg a magyar nemzet a bolsevizmus letörését. A románok milliókat harácsoltak el az ország vagyonából. Ami érték még megmaradt a proletárdiktatúra után, azt elvitték a románok.

Mint rendcsinálók jöttek és mint a rablók viselkedtek. A megszállás alatt „a hadijog alapján” széleskörű rekvirálásokat rendeltek el. Megközelítőleg sem lehet még megállapítani, hogy hány milliárdnyi kárt okoztak a magyar államnak. Minden anyagi kárt rajtunk akartak bevasalni.

A legfelháborítóbb módon vetették magukat rá a kincstári vagyonra. Szeptember végéig a románok elhurcoltak Budapestről vagy Budapesten át Magyarországról 1151 mozdonyt, 67 udvari- és termeskocsit, 1801 személy- és postakocsit, 36.706 teherkocsit.

Magyarország ipari berendezésére különös szeretettel tették rá a kezüket, mert Románia különben is szegény volt gépekben. Éjszaka hordták el a nagy gyárak gépeit, a nyugoti pályaudvaron a magyar vasutasokat kényszerítették, hogy hajnalra összeállítsák a szerelvényeket s fegyveres kísérettel utaztatták a gazdag zsákmányt Erdélyen át Romániába. Nem kímélték azokat a gyárakat sem, amelyek külföldi részvényesek tulajdona.

Példátlan lelkiismeretlenséggel vetették rá magukat az ország egyetlen egészségügyi raktárára, mely az Orczy-úton van. Elvitték az egész raktárt. Ez az egyetlen egy tétel 59 millió 462.677 korona kárt jelent a magyar államnak.

Beszédtek az állami adókat is, de az alkalmazottakat nem fizették. A központi állami adóhivatal becslése szerint ez a tétel közel száz millió eltulajdonítását jelenti.

A mezőgazdaság olyan károkat szenvedett, hogy öt-hat év múlva sem állnak talpra a kifosztott telepek. Vannak gazdaságok a Duna Tisza közén, amelyeket munkaképtelenné tettek. Egy eke nem maradt a gépszínekben. Teljesen üresek a mezőhegyesi, kisbéri, bábolnai és gödöllői világhírű állami méntelepek, a telivéreken román hercegek és bojárok feszítenek Erdélyben és Bukarestben. A magyar főváros területén nem mertek mutatkozni a fajlovakkal, ide csak azt a kvantumot hozták föl, amelyet a gazdáktól szedtek el. Az utolsó román katona is rekvirált magának valamit, adott egy bont, vagy egy pofont és ezzel az ügy - szerintük - el volt intézve.

Elvittek tízezerszámra országos járműveket, hintókat, autókat, szekereket, élőmarhát, igavonóbarmokat, úgy hogy a vidék ma kocsis és jószág nélkül néz a tavaszi munkák elé.

Senki nem ellenőrizte, hogy az önkényesen megállapított 30 százalékát viszik-e el az állatállománynak, de már most nyilvánvaló, hogy ennél jóval többet harácsoltak össze. A földművelésügyi minisztérium hozzávetőleges becslése szerint csak állatállományban 40-50 millió értéket tettek tönkre. S hogy vígabban menjen a dolog, borról is gondoskodtak. Az állami pincék eddigi jelentése szerint Tokaj-hegyalján kilencvenezer hektoliter bort vagoníroztak be a románok.

Szóval, amit csak vihettek, elvittek. Az országot valósággal kifosztották és ezt velünk, magyarokkal tették, akik a háború alatt nem hogy nem harácsoltunk idegen nemzetektől, de ahol csak lehetett, megakadályoztunk minden rablást.

De nem csak anyagi javainkat harácsolta el a román hadsereg, hanem még a magyar gondolatot is bilincsekbe verte.

Mikor a magyar kormány új életre támasztotta a zsidódiktatúra által hosszú időre elnémított sajtót, a teljes sajtószabadság elvi álláspontjára helyezkedett s kijelentette, hogy a szabad véleménynyilvánítást semmiféle irányban korlátozni nem akarja. Előzetes cenzúrát tehát nem gyakorol és a legélesebb kritikával szemben is tiszteletben tartja a sajtószabadságnak úgy külső, mint belső törvényeit. Ezzel szemben a román katonai cenzúra, amely működésének megkezdésekor szintén elvi deklarációt tett s kijelentette, hogy csupán a hadiérdek szempontjából óhajtja az előzetes cenzúrát gyakorolni, a magyar belpolitikába pedig nem avatkozik, ténykedésének első pillanatától kezdve lábbal tiporta a sajtószabadságot, elnémított minden hangot, amely a neki nem kedvező magyar belső politikának megnyilatkozása volt s általában gúzsba kötötte, kerékbe törte a legelemibb kérdésekben is az önálló magyar akaratnak és véleménynek megnyilvánulását.

A zsidólapok vígan gyalázhatták a kormányt, a kommunista szociáldemokraták bátran lebitangozhatták a nemzeti hadsereg derék katonáit, megrágalmazhatták a hadsereg kitűnő fővezérét, de azt már nem engedélyezték, hogy a magyar nép bizalommal viseltetik a keresztény kormány iránt. A zsidó tőke befolyása alatt - mert a zsidók hamarosan hozzádörzsölőzködtek a románokhoz - a román katonai főparancsnokság arra az álláspontra helyezkedett, hogy nem ismeri el a zsidóknak nem tetsző Friedrich-kormányt, éppen azért nem engedélyezték még az állami tisztviselői kinevezések, a kormányrendeletek és az egyéb közérdekű közlemények kiadását sem.

A zsidó pénz és a letört magyar politikusok román segítséggel nemtelen puccsokat is megkíséreltek.

Egy ízben román katonák Friedrich Istvánt le akarták gyilkolni miniszterelnökségi lakásában és csakis testőrsége hősieles magatartásának és lélekjelenlétének köszönhetően a miniszterelnök, hogy életben maradt.

Más ízben száz román katona indult a miniszterelnökségre, hogy Friedrichet letartóztassák és elhurcolják, de ekkor az antantkatonák védelmezték meg.

Október 11-én történt a Nemzeti Függetlenségi Párt alakuló közgyűlése, amely párt később beleolvadt az Egyesült Kisgazda és Földműves pártba. Az alakuló közgyűlésen megjelent Friedrich István miniszterelnök is, aki éles beszédet mondott a destruktív irányok aknamunkája ellen. Beszédében többek között a következőket mondotta:

- Közeledik, uraim, az az idő, amikor ismét helyreállíthatjuk a jogfolytonosságot és ismét parlamentárisan kormányozhatunk. De ezeket a dolgokat nem lehet ötvenszázalékos kiegyezéssel megcsinálni. Nekünk férfias elhatározással és fáradságos munkával kellett ezeken dolgoznunk s ma már kijelenthetem, uraim, hogy itt többé nem lehet se forradalmat se ellenforradalmat, se puccsokat csinálni.
- Azt azonban, ami itt november elseje óta történt, nem vagyunk hajlandók elfeledni. Mert ami itt november óta történt, nem egyes emberek katasztrófája volt. És ezt a katasztrófát, a közelmúlt eseményeit mi akarjuk likvidálni és a független magyar bíróságok útján mindenkit felelősségre akarunk vonni, akinek a katasztrófa felidézésében része volt!

A miniszterelnöknek ez a nyilatkozata ugyancsak a román cenzúra tilalma folytán nem jelenhetett meg az újságokban, de azért természetesen tudomást szereztek róla politikai körökben. Volt újságíró, aki a nemzeti függetlenségi párt gyűléséről egyenesen az egyik baloldali pártkörbe szaladt, ahol szörnyű elképedéssel értesültek a miniszterelnök erélyes állásfoglalásáról.

Hogy mi történt október 11-től 13-ig, azt sűrű homály fedi. Való azonban, hogy október 13-án hajnalban egy román polgári biztos, egy álhadnagy és nyolc szuronyos katona kíséretében megjelent a miniszterelnöki palota előtt és Friedrich miniszterelnököt kereste, mint a román polgári biztos mondotta, azért, mert rendeletük van a miniszterelnök letartóztatására.

Szerencsére a kapuban őrt álló rendőrök nem vették el lélekjelenlétüket. Kijelentették a románoknak, hogy a miniszterelnök nincs idehaza, Székesfehérvárra utazott (az előző napon a miniszterelnök csakugyan Székesfehérváron járt, a nemzeti hadsereg ottani bevonulása ünnepén) és még nem tért vissza. Ha valamit akarnak vele, jöjjenek el másnap. A románok erre eltávoztak és a kormánynak ideje volt az antant katonai misszióinál a kellő intézkedések megtétele végett a miniszterelnök biztonsága érdekében közbenjárni.

Nagy szállka volt a megszállók szemében a Friedrich-kormány, de még nagyobb maga Friedrich István miniszterelnök. Minden eszközt megmozgattak a megbuktatására azért, mert a miniszterelnök a bizalmas úton előterjesztett békefeltételeket nem volt hajlandó elfogadni,

mert még a legnagyobb presszió, a legveszélyesebb fenyegetés nyomása alatt sem akart véteni hazája érdekei ellen.

... Ilyen volt a román megszállás. Koldussá tették az országot, de még ezzel sem elégedtek meg, hanem erkölcsi erejétől is meg akarták fosztani.

Minden igaz magyar felsóhajtott, mikor végre hosszú három hónapos garázdálkodás után megszabadultunk tőlük. A zsidók és a szociáldemokraták könyörögtek, kérvényezték, hogy maradjanak... de hála a magyarok Istenének, eredménytelenül. A románok végre is kitakarodtak és nem hagytak maguk után mást, mint sötét emlékeket.

A nemzeti hadsereg bevonulása

Nagy ünnepe volt a magyar nemzetnek november 16-ika, ez az esős őszi nap.

Ezen a napon vonult be nagybányai Horthy Miklós fővezér a bűnös Budapestre, ahonnan egy berúgott miniszter ország-világnak hirdette, hogy „nem akar katonát látni”.

A főváros díszbe öltözött, a főváros keresztény magyarsága is mindent megtett a nemzeti hadsereg méltó fogadtatására. A város szennyje és piszka meglapult, vagy odébb állt, vagy - Uram bocsá! - nemzeti kokárdát tűzött fel. És most figyel és alattomban hinti tovább a konkolyt. A háromhónapos román megszállás alatt vígan garázdálkodott ez a salak, sőt megtalálta a módját annak is, hogy a megszálló csapatokat szövetségessé tegye és annak oltalma alatt rontson tovább. Ez a szenny az ellenséges megszállás alatt újabb hazaárulást követett el.

A pohár színültig telt, elérkezett végre annak az ideje, hogy ezekkel a nemzetközi szervezetekkel egyszer és mindenkorra leszámoljon a magyar ököl.

Nem is örült a nemzetközi zsidóság söpredéke Horthy bevonulásának. Alig lehetett zsidót látni az utcákon. A zsidó kereskedőknek, akik a zsidódiktatúra május 1-én csupa vörös cafatba öltöztették kirakataikat, ezen a napon egy kis nemzeti színű szalagra sem jutott. No de nem baj! Azért a mi véreink mégis megérkeztek ebbe a piszkos zsidóvárosba és legalább magyar emberek fogadták őket meleg szívvel, meleg szóval, virágesővel.

A nemzeti hadsereg fővezére elhagyta siófoki főhadiszállását és fehér lován, kemény lépésű katonai kíséretében, a kelenföldi állomásról bevonult az ország fővárosába s vele a magyar tett és erő szimbóluma.

A fővezért hozó különvonatot a kelenföldi pályaudvaron lelkes éljenzéssel és virágesővel fogadták és így volt ez, amerre csak elvonult.

A dunai hajók teljes zászlódíszben pompáztak. A díszet nemcsak a magyar, hanem az osztrák és az antant-hajók is felöltötték. A hajósok így hódoltak a nagy magyar hajósnak: Horthy Miklósnak...

A fővezér altengernagy egyenruhában ült fehér lován, mellén kitüntetései jelvényei és érdemrendjei. A vezért vezérkari emberek vették körül, mögötte a tiszti különítmény, acélsisakos rohamszázadok, zenekarok, tüzérek, géppuskások, nyalka huszárok...

A Gellért-szálló előtt Bódy polgármester fogadta a fővezért a főváros nevében. Mikor elült az éljenzés, a következő beszédet intézte a polgármester Horthyhoz:

- Ebbe a nagy térségbe itt, mely a vértanúságot szenvedett Szent-Gellért hegyének lábainál kerül el, - mondja - érhangon szeretném beharsogni a főváros lakosságának ujjongó örömét, hogy íme itt üdvözölhetlek titeket, magyar véreim. Hadd zengené tele hangom mindnyájatok szívét a mi boldogságunkkal, hogy végre itt vagytok, vérükből való vér, akik Budapest lakosságának nyugalmát, zavartalan munkálkodását, boldogulását, békés megértését vagytok hivatva biztosítani.

Egytől egyig a szívemhez szeretnék ölelni benneteket és ebben a testvéri ölekezésben átéreztetni veletek, milyen teljes a mi örömünk, hogy ti hazaérkeztetek, hogy itthon vagytok és hogy ezentúl a ti hű magyar szívetek fog virrasztani felettünk. A sok szenvedés után, melyet búsan nyögött ennek a városnak a népe, ez a mai nap az első, melyen szebb napok reményeivel ébredtünk. Hazaérkeztetek ti, vérükből való vér és a komor, gyászos napok után, melyek lelkünket megülték, könnyeinket kisajtották, idegeinket a kétségbeesésig feszítették, úgy éreztük: ti derengő reményt hoztatok egy szebb jövő iránt, melyért milliók ajka rebeg imádságot. - Balsorstól megtépázott, ezer bajtól megalázott, fájdalmas sebektől vérző várost találtok itt, mely martiromi szenvedéseket volt kénytelen elviselni. De szebb jövőnek reményét nem adtuk fel és nem adjuk fel soha! Hiszen: él magyar, áll Buda még! És mi, a ti hűségese villogó, bizalommal tekintő fiatal szemeitekből új színekben látjuk kibontakozni Magyarországnak, Budapestnek jövőjét. És ez a jövő ti vagytok, ezt a reménységet ti tápláljátok és erősítitek: Magyarországnak gyönyörű ifjúsága! - Rátok ha tekintünk, elfelejtjük mindazt a sok szenvedést, melyet kiállottunk, mindazt a vértanúságot, melyet elviseltünk, mindazt a könnyet, melyet titokban hullajtottunk, mindazt a sóhajt, melyet magunkba fojtottunk. Élni fog és virulni fog a nemzet, melynek ilyen ifjúsága van. Mint Budapest polgármestere a főváros egész lakosságának nevében szeretettel üdvözlöm Önt, Kegyelmes Uram, a hadvezért, kinek hősi szellemétől, igaz magyar vitézségétől van áthatva ennek a lelkes seregnek minden egyes tagja: és üdvözöllek benneteket drága vitézek, kik büszkesége, reménysége vagytok ennek a sokat

szenvedett országnak. - Kérve-kérlek benneteket: legyetek hűséggel Budapesthez, a magyar főváros minden lakosához! Hassa át szíveteket a régi, lovagias, tiszta magyar szellem, mely nem tűr semmi gyűlölködést, semmi pártoskodást, mely nem ismer osztályt és felekezeti különbséget, mely csak egyet ismer: a magyar hazaszeretet. - Hadd jelentse a ti ittléteket a régi magyar átoknak, a testvéri viszálynak a megszűnését! Hadd jelentse a ti ittléteket a belső békét, a testvéri megértést, minden hazafinak a türelmes együttműködését a haza felvirulására. Hadd jelentse a ti fehér zászlótok az együttérzés fehér békességét. És ezt a fehér zászlót feltűzzük majd minden templomunkra, minden iskolánkra, minden középületünkre, minden közigazgatásunkra, hadd hirdessék fennen, hogy itt testvéri egyetértésben simulnak egymáshoz egy boldogtalan nemzet sokat szenvedett gyermekei, akiknek minden érzésük, minden törekvésük, minden erejük abba forr össze, hogy nagy legyen ismét a magyar és nagyságának dicsőségét újból fennen hirdessék a messze nemzetek. A magyarok Istene hozott benneteket!

A beszéd vége felé az ünneplő közönség zúgott, mozgolódott, mert a polgármester beszéde a zsidókra célzott, akik a sok nyomorúság okozói voltak. Már pedig a zsidókkal szemben a legszigorúbban kell eljárni, mert különben újra ott leszünk, ahol a Mádi „elvtárs”. Nem csoda tehát, hogy a „liberális” polgármester kiszólásai a „testvéri egyetértésben való simulást” illetőleg nem találtak tetszésre a tömegnél.

A polgármester beszédére kemény, katonás hangon, emelt fővel válaszolt a fővezér:

- Polgármester úr! Fogadja meleg szavaiért hálás köszönetemet, a magyar nemzeti hadsereg nevében. Ma még nem vagyok abban a lelki helyzetben, hogy a város küszöbénél csak megszokott frázisokat használjak, igazságérzetem megköveteli, hogy minden kertelés nélkül azt mondjam el, amit e percben érzek!
- Mikor még messze voltunk innen, mikor még csak halvány reménysugár pislogott bennünk, hogy valaha még fegyverrel a kezünkben viszontláthassuk ezt a megtévelyedett nagyvárost, átkoztuk és gyűlöltük...

Nem folytathatta, mert egyszerre kiáltottak föl százan és százan:

- Igazuk volt!... Éljen a keresztény Magyarország!
- ...gyűlöltük, mert a távolból a szennyet, a nagy piszkot láttuk...nem pedig az üldözést és mártírumságot szenvedő magyar testvéreinket. Szerettük és becértük ezt a Budapestet, amely azonban az utolsó években a magyar nemzet megrontója lett. (Úgy van! Úgy van!) Tetemre hívom itt a Duna partján a fővárost. Ez a város megrontotta az ezeréves múltját, ez a város sárba tiporta a nemzet színeit... (Úgy van! Igaz, igaz!) és vörös rongyokba

öltözködött... (Úgy van, igaz!) Börtönbe vetette és elűzte hazájukból legjobbrait, azonkívül egy év alatt elprédálta összes javainkat!

- De mennél közelebb érkeztünk, annál inkább engedett a jég és mi készek vagyunk megbocsátani. Megbocsátunk akkor, ha ez a megtévelyedett város visszatér megint hazájához, ha szívéből, lelkéből szereti a rögöt, melyben őseink csontjai porladoznak, szereti azt a rögöt, melyet verejtékes kezekkel munkálnak falusi testvéreink, szereti a koronát, a kettős keresztet, szereti a három hegyet, a négy folyót, szóval magyar hazáját és magyar fáját!

Beszédében itt ismét megállt a fővezér, mert hatalmas éljenzés harsant föl. Kalapok, karok emelkedtek a levegőbe:

- Éljen Horthy! Éljen a királyság! Éljen a keresztény Magyarország!... Legyen a főváros is keresztény!

Az éljenzés csillapodtával beszédét a következőként fejezte be:

- Katonáim, miután betakarították, a földekről az Isten áldását, fegyvert fogtak, hogy rendet teremtsenek a hazában. Ezek a kezek nyitva vannak testvéri kézszorításra, de büntetni, sújtani is tudnak, ha kell! Adja Isten, hogy erre ne kerüljön sor, hanem azok is, akik vétkeztek, vagy bűnösöknek érzik magukat, megtérjenek és hatványozott erővel segítsenek fölépíteni a magyar nemzeti erényekben tündöklő Budapestet! (Igaz, úgy legyen!)
- A mártírokat, az itt sokat szenvedett, velünk érző testvéreinket meleg, tiszta szeretettel öleljük keblünkre!

Horthy utolsó szavainál megdördültek a Gellérthegyen felállított ágyúk és megzendültek a harangok, majd ezer és ezer torokból szállt fel a nemzet fohásza: a Himnusz.

Az éneklés végeztével megindult Horthy a Ferenc-József-hídon át Pestre felvirágozott csapataival. Az utcákat hatalmas tömeg lepte el, mindenki látni akarta forró nemzeti vágyunk megtestesülését: a magyar hadsereget és annak vezérét, Horthy Miklóst. Öregek, fiatalok, gyerekek tolongtak az utakon, amerre a fővezér elhaladt Bocskay-sipkás katonáival. Virágos asszonyok, lányok ezrei hullámoztak az útvonalakon. A vasutasok, postások zenekarral vonultak a fővezér elé.

Megható látvány volt a hadirokkantak felvonulása. Fállábú, félkezű, béna hősök, ha sántán is, ha bénán is, megjelentek, hogy szintén kivegyék részüket hadseregünk ünnepléséből.

Méltó feltűnést keltett Pest vármegye küldöttsége, amelynek élén zöld díszmagyarruhás apródok vitték a vármegye ősi lobogóját.

A küldöttségek sorából a Bazilikánál kivált egy. Ünneplő arcú urak és hölgyek. Széles, nemzetiszínű zászlójukon hatalmas betűkkel feketéllett: „Éljen a magyar királyság!”

Ez a küldöttség a magyar royalisták pártjáé, amely külön részt kért magának Horthy és a nemzeti hadsereg ünnepléséből.

A Bazilika előtt megállott Horthy fővezér. Ekkor elébe lépett Bánffy Miklós gróf és a Magyar Királyság Pártja nevében a következő rövid beszédet intézte hozzá:

- A Magyar Királyság Pártja nevében, amelynek egyedüli programja a magyar nemzeti királyság visszaállítása, mélyen megindulva üdvözlöm a magyar hadsereget és annak hős vezérét. Megérkezéstelekben boldogító biztosítékát látom annak, hogy nemzeti királyságunk újból a régi fényben fog fölragyogni. Lépteitekkel együtt dobban minden igaz magyar szíve. Éljen Horthy fővezér, éljen a nemzeti hadsereg, éljen a magyar királyság!

A lelkes üdvözlést Horthy Miklós néhány keresetlen szóval köszönte meg.

Aztán tovább vonult a menet. Végig a Vilmoscsászár-úton és a gyönyörűen díszített Alkotmány-utcán. A magyar fővezér és a magyar nemzeti hadsereg útja gyönyörű, lélekemelő diadalmenet volt az Országház-térig, ahol a kormány és a főpapság várta őket.

Az Országház-téren ötvenezer ember lelkes éljenzése fogadta a fővezért. Az Országház lépcsőfeljáróján aranydíszítésű fehér sátorban dr. Csernoch János hercegprímás nagy papi segédlettel várta a nemzeti hadsereget. A sátor körül helyezkedett el a kormány díszmagyarban, a főpapság teljes díszben és a főváros képviselői.

A kormány tagjainak az élén Friedrich miniszterelnök fogadta a fővezért. A következő beszédet intézte hozzá:

- Horthy Miklós fővezér, kegyelmes uram! Itt, ezen a téren, amelyen egy év előtt átkos ajakról elhangzott, hogy „Nem akarok katonát látni!”, ezen a téren üdvözöllek és köszöntelek a Nemzeti Hadsereg élén, lelkesedéssel és szeretettel a magyar kormány és a magyar nemzet nevében. (Éljenzés.)
- Ez a nemzet tud talpraállani és talpra is fog állani, ha lemond hiú ábrándokról és messze idegenből várt segítségről és csak a saját erejében bízva, tántoríthatatlanul kitart a keresztény nemzeti irány mellett. (Tetszés.)
- Ma már boldogabb jövő felé megyünk. Ez a nemzet már fölébredt. Erkölcsi erőnk óráról-órára nő és most már megvan a fizikai erőnk is a nemzeti hadsereg képében. (Élénk tetszés.)
- Gyere, Horthy vezér, vedd át ezeket a nemzeti lobogókat, amelyek alatt a te drága katonáid ezt az ezeréves Magyarországot szolgálni fogják. Ezeken a zászlókon, rajtad,

minden tiszteden és minden egyes katonádon rajta lesz a keresztény egyháznak és a magyar nemzetnek az áldása.

- Eltelve a magyar nemzet önbizalmától és rendületlenül bízva ennek az ezeréves Magyarországnak szebb jövőjében, köszöntelek és üdvözöllek Horthy vezér, tisztjeiddel és katonáiddal együtt. (Viharos éljenzés.)

A miniszterelnök beszédére Horthy fővezér a következőkben válaszolt:

- Miniszterelnök úr! Szívből köszönöm a magyar nemzeti hadsereg nevében a meleg üdvözlő szavakat. Hosszú, nehéz, rögös utakon jutottunk ide e térre, hol éppen egy évvel ezelőtt bízták az ország sorsát egy olyan emberre, ki hazánkat a sír szélére jutatta. (Igaz, úgy van!) Hogy mik voltak indítóokai, nem kutatom, de hogy nem ismer a világtörténelem egy második alakot, ki hazájára annyi fájdalmas megaláztatást, oly abszolút anyagi romlást, annyi keserűséget, oly szégyent hozott volna, ahhoz kétség nem fér! (Igaz! Úgy van! Károlyi tönkretette az országot!)
- A forradalom nemcsak szabadságot, jogot kenyeret nem adott a népnek, hanem a mindennel jobban áhított békét sem hozta meg! Egy előnye volt csupán, hogy megismertük a destruktív erők működésének egész skáláját és láttuk, hogyan tud egy életerős, virágzó országot a demagógia széttzillesszteni és pocsolyába tiporni. Ezt a leckét megtanultuk, a poharat kiürítettük fenéig!
- A hosszantartó széttzillességi processzusból a felépítés is hosszantartó lesz. Ha tartamát meg akarjuk rövidíteni, akkor ki kell irtanunk minden mérget a nemzet lelkéből és össze kell fogni minden magyar hazafinak egy szent cél érdekében, melynek két pillére a nemzeti eszme és a keresztény morál. Mindenekelőtt meg kell szűnni a széthúzásnak, hogy az ezer jelszóval agyonagitált lakosság nyugvópontra juthasson. Ha valamikor, most lehetetlen, hogy politikai pártok a nemzetet ellenséges táborokra szakítsák. A nemzeti hadsereg, mint egy test egy lélek, áll szilárdan, önzetlenül a haza szolgálatában és győzelemre fogja segíteni a keresztény világnézetet, a tisztességnek, becsületnek és igazságnak uralmát! (Hosszantartó, szűnni nem akaró éljenzés. Éljen a keresztény Magyarország!) fegyveres oltalma alatt a nemzet minden rétege megkezdheti megint az oly szükséges termelő munkát, mellyel egy jobb, boldogabb, viruló Magyarországot akarunk felépíteni!
- Mikor most az oltár előtt kérjük a Magyarok Istenét, hogy ebben a nehéz munkánkban segítségünkre legyen, csak egy szent gondolat egyesít: Éljen a Haza! (Lelkes, hosszantartó éljenzés.)

A fővezér válasza után a bíboros-hercegeprímás tábori misét pontifikált.

Mise után a magyar nők küldöttsége Tormay Cecil vezetésével átnyújtotta Horthy fővezérnek azt a zászlót, amelyet magyar nők ajánlottak fel a magyar hadseregnek. Kérték, vigye diadalra a Nemzeti Hadsereg ezt a zászlót, Horthy fővezér meghatottan köszönte meg a magyar nők adományát, amelyre a keresztet és „e jelben győzni fogsz!” feliratot hímezték.

Közben a hercegprímás és az egyes keresztény felekezetek főpásztorai rövid avató-beszéd kíséretében megáldották a zászlót.

A zászlószentelés után száztizennégy fekete ruhába öltözött magyar nő járult a fővezér elé és a megszállott területek lakóinak érzelmeit tolmácsolták.

Végül a zenekarok a Himnuszt játszották és mindenki imádságos szívvel énekelte a magyarok fohását. A Himnusz eléneklése után a mintegy tízezer főre tehető sereg századonként elvonult a fővezér előtt.

Az ünnepi hangulatot az Opera díszelőadása zárta le.

Horthy Miklós

A magyar nemzeti hadsereg kiváló szervezője és vezére: nagybányai Horthy Miklós aránylag fiatal ember. 51 éves. Csupa akaraterő, bátorság, férfiaság és egyszerűség. Határozott és igazságos ember. Számtalanszor szembenézett a halállal. Tudja mi a tűrés, szenvedés.

Horthy 1868-ban született. Fiatalon került a fiumei haditengerészeti akadémia növendékei közé. A komoly, szorgalmas, fiatal tengerész 1886-ban már másodosztályú tengerész-hadapród.

Mint fiatal tiszt úgy a hazai vizeken gyakorlatozó hajókon, valamint a külföldi kiküldetéseken lévő hadihajókon teljesített szolgálatot és bejárta az egész világot.

Mint idősebb sorhajóhadnagy, huzamosabb ideig a konstantinápolyi állomáshajónknak, a „Taurus”-nak, volt a parancsnoka. 1909-ben néhai I. Ferenc József király vette maga mellé szárnysegédnek. Ezt a tisztséget Horthy rövid megszakítással - amely idő alatt az 1912-13. Évi mozgósítás idején a „Budapest” csatahajónak volt a parancsnoka - egészen a világháború kitöréséig töltötte be.

1915 május 24-én, az olasz háború kitörésekor, a „Novará”-val ottan volt a Porto Corsini lövetésnél és fedezte az ottani csatornába behatolt „Scharfschütze” torpedóromboló munkáját, amely az ottani katonai berendezésekben nagy kárt tett.

Olaszországon át albán kikötőkre irányították a legmodernebb hadianyagok és a szerb hadsereg fenntartására szükséges élelmiszerek garmadáit. San Giovanni di Medua kikötője

hemzsegett a sok szállítóhajótól, amelyek ottan számottevő tüzérség fedezete alatt rakták ki nagyértékű terhüket. Ezek a szállítmányok alkották a szerb hadsereg lüktető erejét, ezeket kellett megbénítani, hogy előrenyomuló hadseregünket támogassuk. Horthy minden tétovázás nélkül behatolt a „Novará”-val és egypár torpedónaszáddal San Giovanni di Medua kikötőjébe és ottan alapos munkát végzett. Számos ellenséges szállítóhajó - gőzös és vitorlás - pusztult el értékes rakományával együtt Horthy hajóinak jól irányított ágyútüze következtében.

1917 május 14-én éjjel a Horthy vezetése alatt lévő - a „Novara”, „Saida” és „Helgoland” cirkálókból álló - hajóosztag nagyszerű támadást intézett az otrantói szorosot elzáró ellenséges hajókordon ellen. Amennyire meg lehetett állapítani, az ellenség súlyos vereséget szenvedett. A mi veszteségeink csekélyek voltak. Legnagyobbak a „Novará”-n: 14 halott - közöttük a hajó első tisztje. - Megsebesült maga a parancsnok, Horthy is, aki a lábán szenvedett súlyos és fájdalmas sebei ellenére sem lankadt még pillanatnyira sem kötelességének a végsőkig való lelkiismeretes teljesítésében.

Horthynak erről a bravúros szerepléséről az egész világ elismerés hangján beszélt és teljes joggal.

Súlyos sebeiből felgyógyulva nemzeti hadseregünk mostani fővezére, 1917 őszén a „Prinz Eugen” dreadnought vezetését vette át. Ekkor ő már a haditengerészet legnépszerűbb alakja. Alantosai a rajongásig szerették, feljebbvalói a tehetségét és zsenialitását a legteljesebb mértékben elismerték, alantasok és feljebbvalók vakon megbíztak benne. Ez bírta rá az uralkodót, hogy a cattarói matrózforradalom után, 1918 március 1-én, őt állítsa az összes magyar-osztrák tengeri haderők élére. Neki jutott az a nehéz feladat, hogy a szétzüllesztő elemek frázisos és szociális propagandája révén a flottában már bomlófélben levő fegyelmet helyreállítsa. A munka eredményesen folyik, amikor IV. Károly király október végén a flottát meglepetésszerűen és minden jog és igazság ellenére a jugoszlávoknak adta át.

Horthy Miklós fővezér a legválságosabb időkben érkezik vissza hazájába. A forradalom mindent tönkre tett, az ország pusztulásnak indult, destruktív elemek kerültek felül és tombol az anarchia. Egy ideig nem hallunk semmit Horthyról, majd újból feltűnik a neve, újból feltűnik az a név, amely tiszta, nemes és amelyet glória vont be mindig. Horthy Miklós akcióba lépett és ettől az időponttól újból egész lélekkel dolgozik a magyarság érdekében. Újból Horthy nevéből visszhangzanak a messzi vidékek. Bennünket megbénít a bolsevizmus, nálunk tombol a vörös terror, de a régi alföldi városban, Szegeden már erősen és elszántan cselekszik a vezér, aki előre tudja, hogy ismét szükség lesz rá, Horthy Miklós megszervezi a magyar nemzeti hadsereget.

Nevének hallatára bizalom tölti el a lelkeket és mindenki boldogan látja a hadsereg élén Horthy Miklóst, aki predestinálva van a vezetésre, akinek minden tette tiszta, nemes és puritán. Neki köszönhető, hogy annyi megpróbáltatás után újra van hadseregünk, amelynek vezére garancia arra, hogy ebben a sokat szenvedett országban ismét rend, fegyelem, munka, békesség lesz.